

Stokholmas un Upsalas mācītāja Kārļa Žola ceļavārdi šai nedēļai

1. augustā

leejot augustā, redzot laukos labības briedumu, dārzos jau ābolu topošo gatavību, ogu bagātību, šodien īpaši uzrunā vieni no Kristus teiktajiem “ES ESMU” vārdiem. Šoreiz tie ir vārdi: “ES ESMU dzīvības maize” (Jn. 6.35.).

Laukos un dārzos ir nobriedis mūsu topošais uzturs. Tas ir kaut kas tik dabiski skaists, daļa no mūžīgā procesa, kurā Radītājs ar mūsu pašu roku palīdzību mūs uztur. Uzturs un tā uzņemšana saistās ar procesiem, kas mums dzīvē ir tik ierasti, ka mums būtu grūti tos apšaubīt. Pavisam praktiski domājot, šos paradumus ir grūti mainīt, jo tie saistās ar mūsu identitāti, bieži – veselību un vēl biežāk – komfortu. Kāpēc uzņemam barību tā, kā mēs katrs to darām? Kas ir mūsu uztura uzņemšanas pieradumi visdažādākajās nozīmēs? Šajā it kā tik prozaiskajā procesā atklājas kaut kas zīmīgs no mūsu individualitātes. Esmu novērojis, cik katram cilvēkam, ja vien tam ir iespēja brīvi izpausties, var būt savi, nereti, no apkārtējiem atšķirīgi enerģijas, tai skaitā, pārtikas uzņemšanas veidi.

Kādēļ nereti tik ļoti atšķiras mūsu vēlmes un izpratnes par to, kas ir uzturs visdažādākajās nozīmēs? Pilnīgi noteikti ar vārdu “maize” varam izprast tik daudz ko. Kas tev un man sniedz enerģiju, dzīvības spēku? Vai tas vienmēr ir kas tāds, ko tu arvien no jauna uzņem, vai, varbūt, papildīšanās ar enerģiju notiek arī tad, ja tu, gluži pretēji – atbrīvoies no kaut kā? Šādos, šķietami, nenozīmīgos jautājumos iedziļinoties, mēs nonākam tuvāk izpratnei to, kas dod, un, kas atņem mums dzīvības spēku. Zinu, ka daudziem no mums pēdējā laikā dzīvības spēkus atņem no mūsu “meinstrīma” medijiem vienveidīgi tikai vienā virzienā plūstošā “informācija”. Tā arī redzu, kā arvien vairāk cilvēku to atslēdz, no tās atbrīvojas, līdzīgi kā arī veselības uzlabošanai ir jāmaina uzturs, ja tas ir

pārlieku vienveidīgs. Tā cilvēki var kļūt un kļūst nevis tukšāki, bet iekšēji brīvāki. Cik zīmīgi, ka tu vari kļūt dzīvāks, stiprāks, mierīgāks, gaišāks un veselāks nevis kaut ko ieslēdzot vai pieslēdzot, bet veicot pretēju procesu – izslēdzot un atbrīvojoties. Tikai svarīgi ir arī saprast, vai tas, no kā tu atbrīvojies vai norobežojies, kādās situācijās nav tavam liktenim kaut kas patiesi nozīmīgs. Tas arī nenozīmē iešanu dzīvot meža būdiņā, lai gan uz brīdi arī tas var būt palīdzošs. Cik atbrīvojoši ir brīvi elpot tīrā, nepieblīvētā vietā, acīm un ausīm dodot iespēju uztvert esošo brīdi un vietu! Cik iekšēji gaiši un viegli var kļūt, atbrīvojoties no tā, pie kā biji pieradis, bet, kas tev vairs nebija palīdzošs. Varbūt par to vērts padomāt biežāk, jo mūsu laikmetā cilvēki tik ātri apaug ne tikai ar lietām, bet vairāk ar iepriekšpieņēmumiem un svešiem viedokļiem, kas tādi paši nevajadzīgi smagumi vien ir. Tas, kas nav patiesi tavs, bet, kas atrodas tavā dvēseles telpā, tev neizbēgami rada smagumu un tevi ierobežo, un tu, nevis iegūsti, bet zaudē spēku, enerģiju, prieku, un tā – arī veselību. Tāpat nereti mums ir grūti fiziski sagremot pārtiku, kas ķermenim ir sveša un, kuras mērķis ir tikai ķermeni pieblīvēt. No tā ar laiku rodas gremošanas problēmas, kas pāraug vispārējās ķermeņa un pārējo mūsu esības daļu problēmās. Fiziskais uzturs tomēr ir saistīts arī ar to, ko uzņemam dvēseliski. Un arī Kristus teiktais: “ES ESMU dzīvības maize” vaicā - kādu uzturu visdažādākajās nozīmēs arī tavs Es un mans Es uzņem? Vai tas tevi un padara stiprāku, veselāku, un arī - iekšēji gaišāku?